

РЕШЕНИЕ

№ 21681

гр. София, 01.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 19.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3816** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.,вр.203 и сл. АПК, вр. с чл.1 от ЗОДОВ.

Образувано е искова молба на Г. М. М. от [населено място] срещу СДВР за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 6 000 лева от незаконосъобразни действия и бездействия в самото административно- наказателно производство, неприключило с издаване на Наказателно постановление, не прекратяване на административно- наказателното производство по реда на чл.34,ал.3 от ЗАНН и бездействие на административно- наказващият орган да върне СУМПС за периода от 19.01.2024 година до 07.11.2024 година, ведно със законната лихва върху сумата , считано от дата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се твърди, че на дата 18.01.2024 година в [населено място] ищецът е бил спрял за проверка от служители на 04 РУ при СДВР и е изпробван за употреба на наркотици, като тестът за наркотици е отчел положителен резултат, вследствие на което срещу него е съставен АУАН на 19.01.2024 година, иззето му е СУМПС, издаден е Талон за медицинско изследване за ВМА и административно- наказващият орган не е прекратил производството по реда на чр.34,ал.3 от ЗАНН, което е довело до бездействие от негова страна и то е продължило доста продължителен период от време, в който той е бил принуден да върне лизинговия автомобил, останал е без работа и доходи, преживял е стрес, унижение, синът му, който се е лекувал от наркозависимост и е бил при него, но е отишъл да живее при майка му , приятелите му се отдръпнали от него и го сочели с пръст, че е наркоман, станал е тревожен. Иска се да бъде осъден ответникът да заплати посочените суми. Претендират се и направените по делото разноски.

В съдебно заседание, ищецът-Г. М. М. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК не се явява. Исковата молба на заявените основания се поддържа от адвокат С., редовно упълномощена Заявява претенция за присъждане на разноси. Съображения относно основателността на исковата молба развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по иска- Столична Дирекция на вътрешните работи редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 от АПК се представлява от юрисконсулт И.,редовно упълномощен, който оспорва исковата молба по основание и размер, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, заплатено в настоящото производство, заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 от АПК се представлява от прокурор Яни Костов , който намира исковата молба за основателна и доказана, а по отношение на обезщетението за претърпени неимуществени вреди, то да бъде определено по справедливост. Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 18.01.2024 година служители на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР извършили проверка на ищеца като водач на таксиметров автомобил в [населено място], като при проверката и изпробването му с тест за употреба на наркотици, а тестът е дал положителен резултат и му е издаден Талон за медицинско изследване във ВМА.

Издадена е Заповед за задържане на лице за срок от 24 часа ,като ищецът е задържан за срок от 24 часа на 18.01.2024 година в 22,36 часа.

На 19.01.2024 година срещу ищеца е съставен АУАН за извършено от него нарушение на чл.5,ал.3 от ЗДВП- управление на МПС след употреба на наркотици, подписан от него без възражения

На 19.01.2024 година е издадена Заповед № 225 на Младши автоконтрольор в 03 група 01 Сектор в Отдел „ Пътна полиция“ е наложена ПАМ на ищеца – „Временно отнемане на Свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му , но за не повече от 18 месеца.

Заповедта е връчена на ищеца на 19.01.2024 година.

На 19.01.2024 година Младши прокурор при СРП с Постановление от същата дата издадено на основание чл.357,ал.2 НПК преобразувал бързо производство № 110/2024 година по описа на 04 РУ при СДВР, пр. пр. № 2524/2024 година по описа на СРП в такова по общия ред и определил срок на разследването- 19.03.2024 година.

На 19.01.2024 година с Постановление от същата дата Младши прокурор при СРП указал на водещия разследването по Досъдебно производство № 110/2024 година по описа на 04 РУ – СДВР пр. пр. № 2524/2024 година по описа на СРС да извърши посочените в обстоятелствената част на постановлението процесуални действия .

На 19.01.2024 година Старши разследващ полицай при 04 РУ при СДВР с Постановление за назначаване на съдебно- химическа експертиза постановил да се извърши съдебно- химическа експертиза възложена на експерт от ВМА за установяване наличието на алкохол, наркотични вещества или техни аналози и да се определи видът им в кръвта на Г. М. М..

На 24.01.2024 година с Мотивирана резолюция № 24-4332- М 000064 Началник сектор в СДВР на основание чл.54 ,ал.1, т.9 от ЗАНН-има данни за извършено престъпление по чл.343б,ал.3 от НК прекратил административно- наказателното производство по Акт за установяване на административно нарушение серия GA № 1116743/19.01.2024 година против Г. М. М. от [населено място] и указал в какъв срок може да се обжалва Резолюцията за прекратяване на

административно- наказателното производство.

На 15.10.2024 година е изготвена Съдебно химико- токсикологична експертиза от ВМА по повод изследваната проба на Г. М. М., от която е видно, че в изследваната проба кръв и урина на са открити наличие на алкохол, наркотични вещества и/или техни аналози.

На 15.10.2024 година Директор Административни дейности при ВМА изпратил на Старши разследващ полицай при 04 РУ при СДВР Съдебно химико- токсикологичната експертиза на Г. М. М..

На 28.10.2024 година Младши прокурор при СРП с Постановление от същата дата прекратил наказателно производство по ДП №228/- ДПК\$110/2024 година по описа на 04 РУ при СДВР, пр. пр. № 2524/ по описа на СРП, образувано и водено за престъпление по чл.343б,ал.3 от НК.

На 07.11.2024 година на оспорващия е връчено Постановлението за прекратяване на Наказателното производство, а СУМПС е върнато на ищеца на дата 14.11.2024 година .

От показанията на свидетеля Х. се установява какво е било състоянието на ищеца след като са му отнели СУМПС и в какво състояние се намирал ищецът дълг период от време.

От показанията на свидетеля Д. – участвал при извършване на проверката и съставянето на АУАН се установява, че свидетелят не си спомня подробности относно проверката на ищеца, защото като служител на Отдел“ Пътна полиция“ при СДВР извършва много проверки за спазване правилата за движение по ЗДВП.

От показанията на свидетеля С.- свидетел при съставянето на АУАН се установява , че не си спомня подробности за съставяне на АУАН и за проверката на ищеца .

Назначена е, изслушана и неоспорена от страните съдебно-психологична експертиза, като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание, експертът заявява, че поддържа заключението си .

Приложени са доказателства за наличието на сключен Договор за финансов лизинг за лек автомобил, управляван от ищеца , Анекс за прекратяване на Договора за финансов лизинг от страна на ищеца и Епикриза на сина му .

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената искова молба за процесуално допустима, подадена от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от предявяване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна и недоказана. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.Разпоредбата се съдържа в глава първа на [Конституцията](#), посветена на основните начала за държавно устройство, но същата не е пряк път за защита. Тя прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Такъв закон е Законът за отговорността на държавата и общините за вреди. ЗОДОВ разграничи отговорността на два вида- отговорност за дейност на администрацията и отговорност за дейност на правозащитни органи, като в чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ е посочено, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. По силата на алинея втора,исковете по ал.1 се разглеждат по реда,установен в [Административнопроцесуалния кодекс](#), като местната подсъдност се определя по [чл. 7, ал. 1](#)-искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по [чл. 1, ал. 1](#) и [чл. 2, ал. 1](#), от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите

В разпоредбата на чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на искове за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите

на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, причинени на граждани и юридически лица. Съгласно [чл. 4 от ЗОДОВ](#) дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми.

По силата на чл. 204, ал. 4 от АПК незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението.

Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по [чл. 1 от ЗОДОВ](#) - незаконосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ. Съгласно чл. 205 от АПК, искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди. Съгласно [Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т.гр. дело № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС](#): "Обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаване, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването. В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване.

В РЕШЕНИЕ № 333 ОТ 13.01.2014 Г. ПО АДМ. Д. № 1253/2013 Г., III ОТД. НА ВАС е посочено, че "Нормата на [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#) не прави разграничение от какъв незаконосъобразен административен акт следва да са причинени вредите, за да възникне субективното право на увреденото лице на обезщетение на това основание. Материалноправната активна легитимация за ищеца произтича от факта на понесените върху правната му сфера вреди вследствие от действието на противоправния нормативен акт. Правопораждащият субективното право на обезщетение юридически факт е настъпилата в правната сфера на гражданина вреда, вследствие от незаконосъобразния административен акт. Корелативно от този момент възниква отговорността на държавата за тяхната обезвреда - пасивната материалноправна легитимация. От обективна страна също така отговорността на държавата по [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#), вр. [чл. 7 от КРБ](#) не възниква и държавата не дължи обезщетение, ако са налице вреди, но те са причинени от административен акт, който не е противоправен. Принципът на правовата държава /[чл. 4, ал. 1 от КРБ](#) не допуска да е налице период от време - между възникването на вредите и решението за отмяна, през който гражданинът да търпи вреди и да няма субективно право да ги обезщети, а държавата да няма отговорност да ги овъзмезди чрез заплащане на обезщетение. Това не е допустимо нито в областта на гражданското право, нито в областта на административното право. Правото на обезщетение възниква от момента на увреждането, което е в резултат от действие на акт, противоречащ на закона. От възникване на правото на обезщетение възниква отговорността на държавата. Активната процесуална легитимация, отнасяща се до упражняване на възникналото

вече субективно право, за разлика от самото субективно право възниква от момента на отмяната на административния акт като незаконосъобразен. [Член 204, ал. 1 от АПК](#), който сочи, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, регламентира само активната процесуална, но не и материалноправна легитимация.

Предявен след отмяната на акта по съответния ред, искът цели да обезщети вреди, възникнали преди това, възникнали по време на действието на акта, от момента на тяхното причиняване. В подкрепа на това становище е следното обстоятелство: когато нормативният акт страда от толкова тежък порок, водещ до неговата нищожност, предварителна отмяна не е необходима, нито е необходимо предварително обявяване на нищожността“.

От така очертаната разпоредба е видно, че искът е осъдителен и с него се цели възмездяване на лицето, претърпяло вреди вследствие на незаконосъобразни актове, действия и бездействия. Но отговорността на държавата не е безусловна. За да бъде ангажирана, то следва да бъдат налице визираните в чл.1 от ЗОДОВ предпоставки- незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред, вреда от такъв административен акт, причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

В настоящия случай на първо място, искът е насочен срещу надлежен ответник- СДВР, който е юридическо лице и надлежен пасивно легитимиран ответник по иска. Това е така, защото длъжностните лица , извършили проверката с Д. тест за наркотици и актосъставителят са служители на ОПП при СДВР и на на 04 РУ при СДВР, както и свидетелят, присъствал при извършване на проверката и е участвал като свидетел при съставянето на АУАН и за прекратяване на административно- наказателното производство са служители от структурни звена към СДВР , но самите служители не са юридически лица, а административни органи и административно-наказателни.

Съгласно сега действащия ЗМВР-чл.37-Главните дирекции, областните дирекции, дирекция "Миграция", дирекция "Международни проекти", дирекция "Управление на собствеността и социални дейности", дирекция "Специална куриерска служба", А. на МВР и Медицинският институт са юридически лица/ при съобразяване с обстоятелството ,че СДВР има статут на областна дирекция на МВР. В подкрепа на това е и чл.9,ал.2 от Правилника за устройството и дейността на МВР- сочища, че областната дирекция на МВР в С.-град се нарича Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Наред с това, чл.42,ал.1 от ЗМВР визира, че областните дирекции на МВР се създават на териториален принцип, като районите им на действие се определят с акт на Министерския съвет по предложение на министъра на вътрешните работи. Областните дирекции са основни структури на МВР за осъществяване на дейностите по [чл. 6, ал. 1, т. 1 - 3, 6 – 9](#). В областните дирекции на МВР може да се създават отдели, сектори, районни управления (РУ), участъци и други звена от по-нисък ранг в зависимост от задачите и дейността им, районните управления в областните дирекции на МВР се създават със заповед на министъра на вътрешните работи. Пасивно легитимирани по тези искове са съответните държавни органи - юридически лица, а не техните териториални поделения или обособени структури без правосубектност, тъй като по исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани, пасивно легитимиран е държавният орган, с който длъжностното лице, причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения. Отговорността на държавния орган се обосновава с качеството му на възложител на работата, която се извършва в негов интерес, и с правото му на подбор на съответните длъжностни лица за изпълнение на определени трудови или служебни функции. СДВР е юридическо лице/ аргумент от разпоредбата на чл. 14,ал.2 от ЗМВР- Областните дирекции на МВР са юридически лица/ при съобразяване с обстоятелството, че СДВР има статут на областна дирекция на МВР и в този

смисъл няма промяна в юридическото лице, което следва да бъде пасивно легитимирано като ответник по иска.

От събраните по делото доказателства е видно, че ищецът претендира заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на незаконосъобразни действия-извършване на полеви тест за наркотици на дата 18.01.2024 година от служители на 04 РУ при СДОВР и бездействие, изразяващо се в не прекратяване на административно- наказателното производство, образувано по АУАН от 18.01.2024 година в сроковете, визирани в чл.34, ал.3 от ЗАНН и продължилото повече от 11 месеца не връщане на Свидетелството за управление на МПС на ищеца от страна на полицейските служители при 04 РУ при СДВР.

Отговорността, съобразно фактическите състави на ЗОДОВ, следователно е резултат от незаконосъобразно осъществяване на публични функции-административни и правозащитни от органите на държавата, общините и съдебната власт. Спазването на законността и защитата на правопорядъка, като израз на принципа на върховенството на закона, е задължение на всички длъжностни лица и органи на публичната власт. Задълженията, които законите възлагат на административните органи в тази насока са свързани, освен с издаване на индивидуални, общи и нормативни административни актове чрез упражняване на правоприлагаща и нормотворческа дейност, и с налагане на административни наказания. Наред с другите правни форми на изпълнителна дейност - правотворческа, правоприлагаща и договорно-правна, класифицирани според предметно им съдържание и цел, тя представлява форма на административна /изпълнителна/ дейност, извършва се по административен ред чрез властнически метод, въз основа на законово предоставена административна компетентност.

В конкретната хипотеза, на първо място по делото не се доказва по никакъв начин, че извършената проверка за употреба на наркотици от старана на служители при 04 РУ/ които обаче не са от 04 РУ при СДВР, а от Отдел „Пътна полиция“ при СДВР и съответно на това са автоконтрольори/ при СДВР на дата 18.01.2024 година е без каквото е да е основание и същата представлява незаконосъобразно действие, вследствие на което следва да се претендират вреди. На първо място, съгласно чл.170 от ЗДВП контролът по спазване на правилата за движение и на изискванията, определени от закона и издадените въз основа на него нормативни актове, се осъществява от съответните служби по тази глава. Същите налагат и предвидените в този закон наказания.

По силата на закона служителите от Отдел „Пътна полиция“ могат да извършат проверки за спазване правилата за движение, включително и да проверят водач за употреба на наркотици. Твърдението, че проверката е извършена без основание е неподкрепено с доказателства и съответно на това не се доказва незаконосъобразно действие-извършване на проверка без основание, което действие да е незаконосъобразно. На второ място, именно по силата на закона, служителите от Отдел „Пътна полиция“ могат да извършват проверки не само при извършване на Специализирани полицейски операции, а по всяко време, изпълнявайки правомощията си по закон и обстоятелството, че двамата свидетели, извършили проверката и съставили АУАН не могат да си спомнят с подробности какво точно се е случило при проверката и дали е имало Специализирана полицейска операция или не, не може да доведе до извод, че е налице незаконосъобразно действие- извършване на проверка за употреба на наркотици.

Не се доказва и незаконосъобразно бездействие – не прекратяване на административно-наказателното производство по реда, предвиден в чл.34, ал.3 от ЗАНН.

От една страна, след съставяне на АУАН е образувано Досъдебно производство за извършено престъпление по чл.343б, ал.3 от НК от страна на ищеца, което не е в резултат на административна дейност, а на правораздавателна дейност и наказателното производство е различно от административно- наказателното. От друга страна съгласно чл. 189Е от ЗДВП актовете за установяване на административни нарушения по чл. 177, ал. 3, т. 1, чл. 179, ал. 3 - 3в, чл. 181, т. 1 от този закон, по чл. 53, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата и по чл. 638, ал. 4 или 6

от Кодекса за застраховането се съставят от длъжностните лица на службите за контрол по чл. 165, 166, чл. 167, ал. 3 - 3б и чл. 167а съгласно тяхната компетентност. На следващо място, на дата 24.01.2024 година след като е образувано досъдебното производство срещу ищеца административно-наказващият орган е прекратил с резолюция образуваното административно-наказателно производство, като резолюцията за прекратяване е подлежала на обжалване по реда на чл.54г, ал.7 от ЗАНН. Твърдението на ищеца, че в продължителен период от време не е прекратено административно-наказателното производство не се подкрепя от събраните доказателства, още повече, че административно-наказателното производство е прекратено на основание наличие на данни за извършено престъпление по реда на чл.343б, ал.3 от НПК и образувано досъдебно производство срещу ищеца за извършено от него престъпление по този текст на закона. На следващо място, отнемането на СУМПС на ищеца не е в следствие на незаконосъобразно непрекретяване на административно-наказателно производство, а въз основа на влязла в сила Заповед за налагане на ПАМ- Временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца, която е индивидуален административен акт, различен от АУАН и от твърдяното непрекретяване на административно-наказателно производство в срока по чл.34, ал.3 от ЗАНН и същата поради необжалването и е влязла в сила. Останалите наведени доводи – за непредприимане на действия от служители на ОД РУ при СДВР да уведомят оспорващия за правото му да поиска връщане на СУМПС и за възможността да си върне СУМПС в продължителен период от време – почти 11 месеца са недоказани, защото на първо място, липсват доказателства Заповедта за налагане на ПАМ да е отменена по съответния ред и след отмяната и да е налице продължило и твърдяно 11 месечно бездействие на служители при ответника по иска. На следващо място, в хода на досъдебното производство и назначена Съдебно химическа и токсикологична експертиза няма как служители на ОД РУ при СДВР да върнат СУМПС на ищеца перди да е излязла експертизата и без да е налице основание за връщането на СУМПС/ още повече, че е висящо досъдебно производство, а на дата 15.10.2024 година същата е изготвена и на дата 28.10.2024 година е прекратено образуваното срещу ищеца наказателно производство и Постановлението за прекратяване на наказателното производство му е връчено. Обстоятелството, че ищецът е подал молба за връщане на СУМПС и след това на дата 14.11.2024 година му е върнато СУМПС, по никакъв начин не води до извод, че от отнемането на СУМПС до връщането му служители на ответника по иска са бездействали, вследствие на което ищецът е претърпял вреди, още повече, че е налице влязла в сила Заповед за налагане на ПАМ- временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Непдокрепени с доказателства са и твърденията на ищеца, че непрекъснато е ходил до ОД РУ при СДВР пита какво се случва със СУМПС и същите са го препращали към Прокуратурата, защото след като е образувано досъдебното производство и ищецът е привлечен като обвиняем по него с първото действие по разследването, то полицейските служители нямат отношение към воденото досъдебно производство. Твърдението на ищеца, че служителите на ответника по иска не са му разяснили правата как да ги потърси и упражни е плод на непознаване на правната материя, защото незнанието на закона не оправдава и ищецът е следвало да знае реда и начина за връщане на СУМПС.

По делото липсват доказателства за това, че ищецът е бил подложена стрес, унижение, останал е без работа вследствие на незаконосъобразните и твърдени действия или бездействия на служители на ОД РУ при СДВР и да е преживял стрес, унижение, да е останал без работа. Напротив от доказателствата по делото е видно, че ищецът е останал без СУМПС не вследствие на незаконосъобразни действия и бездействия, а вследствие на издадена Заповед за налагане на ПАМ- временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца, която обаче не е действие или бездействие, а административен акт, който е влязъл в сила поради необжалването и от страна на самия ищец. Наред с това, АУАН не е административен акт, а с него се слага началото на административно-наказателно производство, което е различно от административното производство по издаване на

Заповед за налагане на ПАМ и между двете няма тъждество, нито съставянето на АУАН да е част от административното и необходимо условие за издаване на Заповед за налагане на ПАМ, какъвто е случаят при административно- наказателните производства. Наред с това, издаването на Заповед за налагане на ПАМ не е действие или бездействие, както твърди ищецът, а издаване на административен акт. Незаконосъобразно действие, респективно незаконосъобразно бездействие на административен орган или длъжностно лице при или по повод административна дейност могат да бъдат само – фактическо/ материално действие/, което се предприема без правно основание- нормативен или административен акт, бездействие, изразяващо се в неизвършване на фактическо действие, което органът или длъжностното лице са задължени да извършат по силата на закона, бездействие на административен орган или длъжностно лице по негово задължение, произтичащо пряко от нормативен акт. Незаконосъобразно е всяко бездействие, представляващо неизвършване на фактически действия в противоречие с предписано от императивна норма задължение и бездействието е основание за отговорност, когато се изразява в изпълнение на административни правомощия, възложени по силата на служебно или трудово правоотношение в държавна или общинска администрация. Преценката за наличието на бездействие следва да бъде направена след анализ на нормативно установеното задължение или възможност за действие. Задълженията като дължими фактически действия на конкретния административен орган следва да не са абстрактни, а конкретно регламентирани в Конституцията, в законите и подзаконовите нормативни актове, за да е възможно да са отграничени, когато тяхното изпълнение влече последиците на отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Незаконосъобразното действие по смисъла на чл.1 от ЗОДОВ не може да бъде юридическо или правно действие, защото юридическото действие трябва предварително да бъде отменено като административен акт, за да е допустимо сезирането на съда с посоченото основание чл.1 от ЗОДОВ.

С оглед на това само простото твърдение, че ищецът е имал стрес и притеснения от незаконосъобразни действия на служители на 04 РУ при СДВР, загубил е работата си от твърдените незаконосъобразни действия и бездействия са недоказани и тези твърдения не могат да бъдат основание за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди. Разпоредбата на чл. 52 ЗЗД във връзка с § 1 от ЗР на ЗОДОВ, дава възможност на съда да определи неимуществените вреди по справедливост. За да са преценят като неимуществени вреди, претърпените от физическите лица негативни емоции следва да надминат минималния праг на негативно изживяване, присъщ при издаден неблагоприятен административен акт, като твърдените неприятни преживявания на ищеца не са надминали този присъщ минимален праг, няма доказателства за по-крехка емоционалност на ищеца, нито такива, които надхвърлят минималния праг на търпимост. Нещо повече дори – от показанията на свидетеля Х. – приятел и колега на ищеца се установява, че вследствие на отнемането на СУМПС той е започнал да пие, останал е без работа и се е наложило да взема пари назаем, но тези показания не водят до извод, че тези състояния на ищеца са продиктувани и са причинени вследствие на твърдените действия и бездействия, които са незаконосъобразни. Наред с това, от заключението на вещното лице, изготвило съдебно- психологическата експертиза, неоспорена от страните / което настоящият съдебен състав намира за обективно и компетентно изготвено е видно, че оспорващият е имал тревожност, бил притеснен, но тези притеснения са вследствие на отнемането на СУМПС, а не на твърдени незаконосъобразни действия и бездействия, още повече, че отнемането на СУМПС е извършено със Заповед за налагане на ПАМ, която не е обжалвана и е влязла в сила.

Не се доказва, че вредите са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразни действия и бездействия на служители при ответника по иска. “ Легална дефиниция на тези понятия пряка и непосредствена последица от увраждането, законодателят не е дал нито в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, нито в чл. 51 от действащия Закон за задълженията и договорите, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действащия от 1893 до 1950 г. Закон за задълженията и договорите, нито в други нормативни

актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче, е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия.

Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица“ са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.

В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр.д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че „...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите“ е налице причинна връзка по чл. 4 от ЗОДОВ. Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат.

В конкретния случай, вредите, които се претендират не са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразни фактически действия и бездействия. Вредата е неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на едно лице. Вредите се делят на две големи групи: имуществени (материални) вреди и неимуществени (морални) вреди. Имуществените вреди накърняват имуществената сфера на лицата. Това са правото на собственост, ползване, строеж, сервитут, правото на надстрояване, пристрояване, подстрояване, различните субективни права на вземане, наследствени права и т.н. При договорната отговорност се носи отговорност за имуществени вреди. От своя страна, имуществените вреди се делят на претърпени загуби и пропуснати ползи. Претърпяна загуба е онази разлика в имуществото на лицето, която се получава след неизпълнение на задълженията на другата страна по договора и при нея се съпоставя наличното имущество на изправната страна по време на възникването на задължението и наличното имущество на страната след неизпълнението на задължението и тази разлика се нарича претърпяна загуба. Пак в ТР № 1/15.03.2017 година на ВАС е посочено, че делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са иски за производство, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. И. на обезщетението от непозволено увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение

Не са налице са и останалите, визирани в чл. 4 от ЗОДОВ предпоставки за присъждане на обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, вследствие на твърдените действия и бездействия / посочени по-горе/.

Следва да бъде отбелязано още, че неимуществените вреди представляват сериозно засягане на личността и достойнството на гражданина, изразяваща се в претърпяване на болки/ като болката е краткотрайно преживяване на неприятно усещане, предизвикано от външно въздействие/, и страдания/ а страданието е продължаваща болка/.

Не се доказва и причинната връзка между неимуществените вреди и незаконосъобразните действия и бездействия. Вредите не са доказани, нито по основание, нито размер, нито пък, че се дължат само и единствено от незаконосъобразни действия и бездействия, при което липсват елементи от състава на отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ.

Що се касае до наведените доводи едва в писмените бележки, че вредите са от отнемането на СУМПС, то настоящият съдебен състав намира тези доводи за неоснователни, защото едва с писмените бележки се прави изменение на основанието на иска, което е недопустимо, тъй като

съгласно чл.214 от ГПК- В първото заседание за разглеждане на делото ищецът може да измени основанието на своя иск, ако с оглед защитата на ответника съдът прецени това за уместно. Той може също, без да измени основанието, да измени своето искане. До приключване на съдебното дирене в първата инстанция той може да измени само размера на предявения иск, както и да премине от установителен иск към осъдителен и обратно. Не се смята за увеличение на иска прибавянето на изтекли лихви или на събрани добиви от вещта след неговото предявяване, като тези доводи са недопустими, тъй като срокът по чл.214, ла.1 ГПК е преклузивен е погасен с приключване на първото по делото заседание,и ищецът чрез своя процесуален представител иска да измести правния спор от първоначално заявената искова молба и уточнението към нея, без да е налице хипотезата на чл.214 от ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл.144 АПК.

Всичко това сочи, че искът е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

По иска за заплащане на законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

Съдът намира този иск също за неоснователен и недоказан, и следва да бъде отхвърлен. Задължението за лихва има акцесорен характер и зависи от съдбата на главното вземане и предвид неоснователността на иска за присъждане на обезщетение, то неоснователен е искът за присъждане на законната лихва.

Претенцията на ищеца за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на ответника по иска следва де се присъди юрисконсултско възнаграждение.

По силата на алинея (4) (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) на чл.10 от ЗОДОВ, съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#).

Под разноски в съдебното производство законодателят, с оглед на съдържанието на основната разпоредба - [чл. 78, ал. 1 ГПК](#), разбира разноски за такси, разноски по производството и възнаграждението на един адвокат. Разноските за такси са за държавните такси, дължими на основание [чл. 4, б. "а" и "о" от Закона за държавните такси \(ЗДТ\)](#) във вр. с [чл. 73, ал. 3 ГПК](#) и [чл. 9а, ал. 2 ЗОДОВ](#) и определени по размер в Тарифа № 1 към Закона за държавните такси, събирани от съдилищата, прокуратурата, следствените служби и Министерството на правосъдието и Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс, както и за други дължими такси (например таксата на основание [чл. 9, ал. 2 от Закона за Държавен вестник](#)). Разноските по производството включват разноски, извършени от страната, във връзка с определени процесуални действия - депозит за призоваване на свидетел, възнаграждение за вещо лице, разходи за извършване на оглед. Възнаграждението за един адвокат представлява платеното възнаграждение на ползвания от страната адвокат.

В полза на ответника по иска следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, доколкото законът допуска административният орган да упълномощи служител с юридическо образование за осъществяване на защитата по делото, то и представляваният правен субект има право на разноски, които изрично са предвидени в специалната норма. Прилагайки разпоредбата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ, съдът присъжда възнаграждение не в полза на юрисконсулта, а в полза на юридическото лице, което е защитавано от него, респективно в чиято структура се намира представляваният по този начин административен орган. След като възнаграждението се дължи не на юрисконсулта, а на бюджета на административния орган, който той представлява, реалното му заплащане е ирелевантно за реализиране на отговорността за разноски за загубилата делото страна по спора. При правна защита, осъществена от юрисконсулт, страната не следва да доказва пряко направения разход, докато обратното е важно за всички случаи, в които се репарират разноски за адвокатско

възнаграждение - ТР 6/2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС. Именно с оглед тези специфики на осъществяваното процесуално представителство, приравняването на юрисконсулта на адвоката досежно присъжданото възнаграждение е частично. В този смисъл виж: решение № 10/29.09.2016 г. по конст. дело № 3/2016 г. на Конституционния съд. **Разпоредбата на чл. 37 ЗПП препраща към НЗПП, където в чл. 2**Чл. 24. (Изм. - ДВ, бр. 74 от 2021 г., в сила от 01.10.2021 г., изм. - ДВ, бр. 53 от 2025 г., в сила от 01.10.2025 г.) По административни дела възнаграждението за една инстанция е от 200 до 300 лв. По административни дела с материален интерес възнаграждението е от 130 до 450 лева.

Съдът намира, че в полза на ответника по иска следва да бъде определено юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева, тъй като делото не представлява правна и фактическа сложност, проведени са три съдебни заседания, на които е взел участие юрисконсулт, при което определеният размер на възнаграждение-200 лева е справедлив и съответен на извършеното процесуално представителство по делото- оказаната правна помощ от юрисконсулта.

По аргумент от чл.10,ал.1 от ЗОДОВАко искът бъде отхвърлен изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Разноските се заплащат от ищеца и при оттегляне на иска изцяло или при отказ от иска изцяло, като ищецът следва да бъде осъден да заплати по сметката на АССГ сумата от 542,75 евро – изплатен депозит за вещо лице от бюджета на съда.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт,с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.203 АПК, вр.с чл.1,ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд С.-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ИСКА НА Г. М. М. от [населено място] срещу СДВР за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 6 000 лева от незаконосъобразни действия и бездействия в самото административно- наказателно производство, неприключило с издаване на Наказателно постановление, не прекратяване на административно- наказателното производство по реда на чл.34,ал.3 от ЗАНН и бездействие на административно- наказващият орган да върне СУМПС за периода от 19.01.2024 година до 07.11.2024 година, ведно със законната лихва върху сумата , считано от дата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Г. М. М. ОТ ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА СДВР СУМАТА ОТ 102,26 ЕВРО/ 200 ЛЕВА/- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

ОСЪЖДА Г. М. М. ОТ ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ ПО СМЕТКАТА НА АССГ СУМАТА ОТ 542,75 ЕВРО - ИЗПЛАТЕН ДЕПОЗИТ ЗА ВЕЩО ЛИЦЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: